

Незвичайний покупець

Тетяна Булат

Сергій працював у крутій фірмі, яка займалася продажем фільтрів для води. Завданням чоловіка було координувати баланс закупівлі та продажу складових запчастин для фільтрів. Йому подобалася ця робота. По-перше — спілкування з різними категоріями людей (Сергій взагалі був дуже комунікабельним); по-друге — оплата праці його більш ніж задовольняла. Ще було і по-третє, по-четверте, але то вже деталі, які не грали особливої ролі.

Офіс фірми розташовувався зовсім недалеко від будинку, де мешкав парубок. І це була ще одна з причин, по якій чоловік любив свою роботу — на транспортні розходи не потрібно витрачатися. Просто ідеш собі центральною вулицею міста, яка кожної пори року була красивою. Вона вабила зеленню парків весною, фонтаном посеред бульвару літом. Не знайти такої кількості кольорів на листі дерев, як восени. Взимку ж цю вулицю прикрашали новорічними ліхтариками над дорогою, а всі дерева — гірляндами, що виблискували сріблом під зимовим сяйвом казкового місяця.

Цю всю красу щороку споглядав, йдучи на роботу, Сергій.

Бува, йде взимку з роботи, надворі вже темно, а магазини центральної вулиці світяться так яскраво, наче вдень.

Сергій любив позаглядати у вітрини магазинів.

Нещодавно на цій вулиці відкрився рибний маркет.

Коли Сергій вперше зайшов у цей магазин, одразу ж згадав дитинство. 5 ранку, а він вже з вудкою на березі ставка сидить і ловить рибу. Його навіть називали "рибачок", бо маленький зростом був. Старшаки так і прозвали.

А рибалити хлопець вмів. Насушить влітку риби і ходить потім, вимінює на корисні для себе речі, або на смаколики у сусідів. Не те щоб родина хлопця бідно жила, ні. Просто йому подобалося рибалити.

З дитинства у малого Сергійка була мрія. Він дуже хотів, щоб йому подарували котика. Він навіть ім'я йому вже придумав, але мама чомусь забороняла.

Нарешті, коли Сергійку було 7 років, батьки подарували йому чудове кошенятко рудого кольору. Ох і шебутне воно було! Малий не міг без нього ні хвилинки, та і руде бісенятко завжди бігало поруч.

Коли Рудий підріс, Сергій почав брати його на риболовлю. Вже чи вловить собі, чи ні, а кіт ніколи без рибної здобичі не повертався зі ставка.

Ось і зараз, крізь десятки літ, проходячи повз рибного магазину, Сергій носом відчув знайомий запах риби.

Призупинився.

Величезні модні вітрини з намальованою рибою, раками та морепродуктами заманювали зайти до магазину.

Сергій втримався.

Хоча не без хвилювання, але таки пішов далі.

Так було щодня.

Зима прийшла раптово. У листопаді сильно похолодало, вітер, що мчав швидше найпотужнішого мотора, наче пронизував наскрізь. Снігу майже не було, що додавало нудьги у настроях людей.

Все здавалося сірим, не красивим.

Перехожі куталися в куртки та шуби, зав'язували шарфи, щоб вітер не зміг залетіти за комір.

Сергію недалеко було йти, та руки, що тримали барсетку, сильно замерзли. Цього дня він вирішив зайти погрітися у магазин.

Запахи риби знову понесли його в дитинство.

Вони з Рудим були найліпшими друзями.

Спали разом, їли разом, рибалили разом.

За 4 роки із маленького бісеняти виріс шикарний рудий красень!

Той день, як кадр з кіноплівки, дуже часто виринав з пам'яті малого хлопчика, приходив у снах вирваними світлинами.

Його другу купили мотоцикл.

Він ще не вмів на ньому їздити, тільки вчився.

Як це трапилося, ніхто не зрозумів, але на очах Сергія його пухнастий улюбленець загинув під колесами мотоцикла.

Скільки вже з того часу пройшло, не перерахувати, та друга хлопець не простив і досі.

З того моменту Сергій зарікся заводити кота.

Це було дуже боляче.

Чоловік стояв у магазині, грів руки й мимоволі розглядав полиці з продуктами.

- О, ти дивись, креветки точнісінько, як на вітрині, — здивувався напівголосно Сергій. Перевів очі на вітрину.

За вітриною, на тротуарі сидів кіт.

Він дивився прямо в очі Сергія.

Чоловіка наче вжалили. Він кинувся навіть з дверей магазину, побіг по вулиці і буквально за декілька хвилин опинився вдома. Спомини болючою хвилею накрыли його.

Квартира пустими кімнатами зустрічала свого господаря.

Там було тепло і прибрано.

Але затишку не було.

Сергій парубкував. Вірніше, чомусь доля не спішила дарувати йому зустріч з коханням. Чоловік був гарним зовні, підтягнутим, міцним, не дуже високим, але спортивної статури. Та у свої 34 роки, він ще мав надію на "щастя з карими очима".

Наступного дня Сергій пройшов повз магазину, але боковим поглядом вловив невеликий рух біля вітрини і зрозумів, що це кіт знову прийшов просити рибку у відвідувачів магазину.

На чоловіка нахлинули спогади.

Сергій принципово не хотів підходити до рижика, не хотів підгодовувати, розуміючи, що взяти його він не зможе, чим ще більше роз'ятрить собі рану на серці. Але спостерігати за котиком почав.

Не минало жодного дня, аби рудий пухнастик не приходив до магазину і не просив у покупців рибки. Дехто пригощав його, але то були дуже рідкісні випадки. Було видно, що кіт із зацікавленістю спостерігає за покупцями.

На фірмі разом з Сергієм працював друг Володимир.

Він мріяв познайомити чоловіка з подружкою своєї дружини Оксаною, але все якось не виходило. І тоді друг пішов на хитрість – він запросив Сергія до себе на гостини, а дружина запросила свою подружку. Через три дні повинна була відбутися ця секретна афера. Чоловік не підозрював, що його чекає і з радістю прийняв запрошення.

У п'ятницю, в останній робочий день, чоловік крокував додому звичним маршрутом. Зайшов купити приправу до риби і знову побачив котика. Зупинився і став спостерігати за діями кота. Здавалося, він роздивлявся покупців, що розплачуються на касі. Це викликало веселий посміх у Сергія і вперше він з зацікавленістю глянув на кота.

Вечір пролетів непомітно, тижнева робоча втома дала про себе знати і чоловік заснув аж до наступного ранку.

Це була саме та субота, коли його чекав Володимир на гостини.

Сергій вирішив пройтися до магазину, купити копченої риби на стіл, бо ж з пустими руками не підеш.

Вийшов з-за рогу і одразу ж зупинився.

Біля вітрини знову сидів рудий кіт і з великою цікавістю споглядав за тим, що відбувається в магазині.

Сергій зайшов до магазину, взяв рибу і підійшов до каси.

Мимоволі повернувся подивитися.

Кіт лапками став на вітрину і ніби чекав миті, коли чоловік дістане гаманець. Сергій витягнув купюру і навмисне довго віддавав касиру, тим часом пильно спостерігав за діями кота. Очі рудого пухнастика сліdkували за паперовою купюрою.

Сергій віддав гроші, натомість взяв рибу і хотів, було, вийти, та повернувся до вітрини. Кота не було.

Сергій вийшов, озирнувся.

Кота ніде не було видно, лише листопад гойдав гілки дерев, на яких ще трималися не зірвані шибайголовою-вітром листочки.

Настрій Сергія впав.

Як би там він не хотів, але невільно прикипів до рижика.

Його думки, чіпляючись одна за одну і відкриваючи сторінки пам'яті, відтворили день, коли чоловік вперше побачив котика.

Раптом з-за рогу вибіг рудий кіт і швидко попрямував до магазину.

Сергій стояв саме на вході.

Закляк від шоку, дивлячись на те, як котик, щось тримаючи в зубах, заскочив у магазин.

Сергій зайшов слідом.

Те, що сталося потім, не забуде жоден з присутніх в магазині!

Кіт підійшов до каси, став на задні лапки і максимально витягнув мордочку догори. Коли касирка нахилилася, вона побачила, як кіт тягне до неї писочок, а в зубах стирчить листочок. Простий осінній листочок з дерева.

Кіт багато днів спостерігав і зрозумів — треба щось дати касирці, а вона натомість дасть рибу.

У залі магазину запанувала тиша і тільки Сергій зрозумів, що сталося.

Він підійшов до каси і попросив дати котові рибу.

Касирка здивувалася проханню чоловіка, але все-таки простягла свіжу невеличку рибинку рудому покупцеві.

Той діловито схопив рибину і вибіг з магазину.

Сергій за ним.

Обережно, щоб не налякати кота, чоловік йшов за ним аж до кінця будинку, потім повернув за ріг і підійшов до гаражів, за якими сховався котик.

Коли Сергій звернув за гаражі, у купі сміття очима зафіксував ледь помітний рух. Підійшов.

Рудий не боявся його. Мабуть, вже довіряв.

У ганчірці, серед мотлоху, борсалось маленьке кошенятко.

Руде-руде з невеличкими біленькими плямами. Аж очі сліпила це руде, маленьке і пухнасте диво.

Підійшов ближче і нахилився до кошенятка.

Великий пухнастик зашипів.

- Мабуть, я сплутав і це кішка, а не кіт, бо захищає своє маля, — подумав Сергій.

Сергій обережно взяв на руки маленьке котяче сонечко і притулив до себе.

Такої теплоти він давно не відчував.

Хоча надворі був листопад, чоловік відчув тепло по всьому тілу.

Озирнувся на здорованя, який відклав рибу і обережно спостерігав за діями чоловіка, готовий кожної секунди кинутися на захист своєї дитини.

Сергій присів і погукав дорослого кота. Він все-таки, думав, що помилився і це кішка. Бо котам не природно захищати своїх дітей.

Рудий несміло підійшов.

Сергій погладив його однією рукою, бо в іншій вже скрутилося і спало мале кошенятко. Взяв на руки, придивився.

Це був кіт.

Рудий потерся головою об руку чоловіка і враз очі наповнилися непроханими слізьми.

- Дуже незрозуміла сімейка, — подумав Сергій. - У дорослих котів, за звичай, не проявляється батьківське піклування за малими.

Тим часом рудий здоровань зіскочив з рук Сергія і відійшов в сторону, ніби гукаючи його за собою.

Мов зачарований таким запрошенням, чоловік пішов за котом.

Через 2 гаражі, на такому ж смітнику, поодаль від доріжки, по якій ходили люди, лежала біла кішечка. Мертва.

Рудий підбіг до неї, став лащитися, ліг поряд і скрутився калачиком.

Сергій заляк.

Безумовне кохання трапляється навіть у котів.

Ця історія не дала змоги чоловікові бути присутнім на зустрічі. Він банально не встиг.

Володимир зателефонував Сергію і спитав, що трапилося.

Коли почув таку історію, також був шокований.

Того ж вечора у двері квартири, в якій проживав чоловік, постукали. Він відчинив. На порозі стояла чарівна дівчина з карими очима, яку Сергій не знав.

- В тебе все добре? – запитала вона і одразу ж зникла. Оксана не знала Сергія, але чомусь з першого погляду він їй сподобався.

- Так. А хто ви? – запитав з цікавістю чоловік.

- Я Оксана, подруга дружини Володимира. Просто він сказав, що ти втрапив у якусь історію.

В цей час у кімнаті щось грюкнуло і Сергій, крикнувши "Проходь", помчав у глибину квартири.

Оксана несміло наблизилася до кімнати, оперла голову об одвірки і з ніжністю споглядала, як милувалася між собою ця трійця – дорослий 34-річний чоловік, великий рудий кіт і малесеньке кошенятко кольору сонця, тільки в білих плямах...